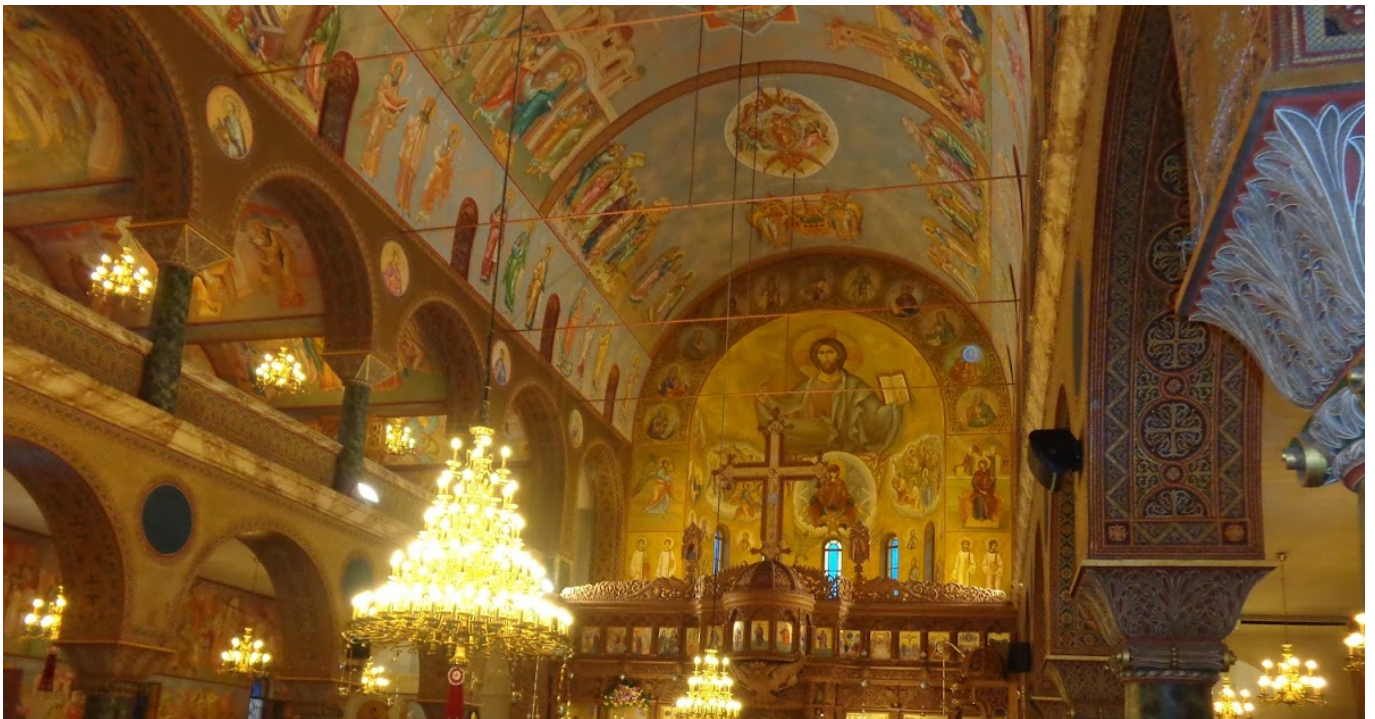

29 Νοεμβρίου 2021

Ποιὸς μπορεῖ νὰ σωθεῖ; (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἄγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἄν εἶναι τόσο σκληροί, τόσο ἀπόλυτα ἀκριβεῖς οἱ λόγοι τοῦ Εὐαγγελίου, ποιὸς μπορεῖ τότε νὰ σωθεῖ; Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐρώτηση ποὺ ἔκαναν οἱ Ἀπόστολοι στὸν Κύριο, καὶ ἡ ἀπάντηση Του ἦταν ταυτόχρονα ἐνθαρρυντικὴ κι ἐπίσης τόσο ἀποκαρδιωτικὴ, γιὰ ἐκείνους ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπιτύχουν πράγματα μὲ τὶς δικές τους δυνάμεις. Εἶπε ὅτι αὐτὰ ποὺ εἶναι ἀδύνατα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι δυνατὰ γιὰ τὸν Θεό. Ὑπάρχει μιὰ παραβίαση τῆς συνέχειας ποὺ ὑπῆρχε ἀνάμεσα στὰ οὐράνια καὶ τὰ γήινα· τὰ γήινα πράγματα ποτὲ δὲν φτάνουν στὸ σημεῖο νὰ γίνουν οὐράνια· ὁ οὐρανὸς πρέπει νὰ ἔλθει σ' ἐμᾶς γιὰ νὰ γεμίσουμε μὲ τὴν χάρη τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ Πνεῦμα δὲν εἶναι τὸ πιὸ σημαντικὸ σημεῖο στὴν ψυχὴ μας, ἡ ζωὴ τῆς αἰωνιότητος δὲν εἶναι ἡ πληρότητα ὀλόκληρης τῆς ζωῆς. Τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ εἶναι θεϊκὰ καὶ μποροῦμε μόνο νὰ τὰ δεχόμαστε, νὰ τὰ κατέχουμε σὰν δῶρο, ὄχι νὰ τὰ φτάνουμε ἢ νὰ τὰ κατακτᾶμε ἀπλὰ μεγαλώνοντας γιὰ νὰ φτάσουμε τὸν οὐρανό· ὅταν προσπαθοῦμε νὰ τὸ κάνουμε, χτίζουμε ἕναν καινούργιο Πύργο τῆς Βαβέλ, πηγαίνουμε σὲ λάθος κατεύθυνση καὶ δὲν φθάνουμε στὸν οὐρανό.

Ἀλλὰ πῶς τότε μποροῦμε νὰ γίνουμε ἱκανοὶ νὰ δεχθοῦμε αὐτὸ ποὺ ὁ Θεὸς εἶναι ἕτοιμος νὰ μᾶς δώσει; Στὴν Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, εἰπώθηκε ὅτι ἡ Θεία Χάρις εἶναι ἐκείνη ποὺ φώτισε τοὺς Ἀποστόλους νὰ γράψουν ὅ,τι ἔγραψαν, ὅτι εἶναι ἡ δύναμη καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ἀνθρώπινη νοημοσύνη καὶ δύναμη καὶ εὐφυΐα, ἔτσι ὁ μόνος δρόμος μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦμε νὰ ἐκπληρώσουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ γίνουμε αὐτὸ ποὺ πρέπει, πολῖτες τοῦ οὐρανοῦ, υἱοὶ τοῦ Θεοῦ ἐξ υἰοθεσίας, εἶναι νὰ μπορέσουμε νὰ δεχθοῦμε τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ ποὺ δίνεται τόσο ἐλεύθερα, τόσο γενναϊδῶρα, ἀλλὰ ποὺ λαμβάνουμε σπάνια ἐπειδὴ εἴμαστε στενόκαρδοι καὶ ἄνθρωποι κλειστοί. Πρέπει νὰ μάθουμε ν' ἀνοιγόμαστε, νὰ γινόμαστε δεκτικοὶ καὶ αὐτὸ ἐννοοῦσε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν ἔλεγε, μὲ τὰ λόγια ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τὸν εἶχε φωτίσει νὰ πεῖ: «Ἡ δύναμη Μου διακηρύσσεται μέσα ἀπὸ τὴν ἀδυναμία σου». Μόνο ἂν γίνουμε δεκτικοὶ τῆς χάριτος, τότε ἡ θεϊκὴ δύναμη μπορεῖ νὰ ἐνεργοποιηθεῖ, διαφορετικὰ βάζουμε ἐμπόδια στὸν δρόμο τῆς θεϊκῆς ἐνέργειας. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο θέμα ἀδυναμίας. Ὅλοι μας εἴμαστε ἀδύναμοι, ἀλλὰ δὲν εἴμαστε ὅλοι δεκτικοὶ τῆς χάριτος· ὑπάρχει ἕνας ἰδιαίτερος τρόπος νὰ γίνουμε ἀδύναμοι γιὰ νὰ γίνουμε δεκτικοὶ καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ ἐξηγήσω ἢ νὰ ἀναφερθῶ σ' αὐτὸ μὲ τρία παραδείγματα.

Τὸ πρῶτο δὲν ἀπέχει ὅσο φαίνεται ἀπὸ τὴν συγκεκριμένη, αὐστηρὴ πραγματικότητα. Ἄν θυμᾶστε ὅτι στὴν Γραφή, ἡ λέξη « Πνεῦμα», σημαίνει τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, τὸ φύσημα τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐνέργεια Του, τότε αὐτὸ τὸ παράδειγμα ἴσως νὰ ἔχει νόημα: ὅταν ὀδηγοῦμε μιὰ βάρκα, εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ τὴν κατευθύνουμε χάρη στὸν ἄνεμο ποὺ φυσάει· ὅταν ἀνοίγουμε τὸ πανί, τότε ἐκεῖνο ἀρπάζει τὸν ἄνεμο ἐπειδὴ εἶναι εὐαίσθητο, προσαρμόζεται εὐκόλα, ἐπειδὴ μπορεῖ

να κατευθύνεται από τον άνεμο προς κάθε κατεύθυνση. Πρέπει μοναχά να μάθουμε να το χειριζόμαστε για να έγκλωβίσουμε τον άνεμο. Αυτή είναι μια πρώτη μορφή αδυναμίας που μάς βοηθάει στην αναζήτηση του Θεού, να προσαρμοζόμαστε εύκολα και να μαθαίνουμε να δεχόμαστε τον άνεμο όπου φυσάει, όπου το πνεύμα πνέει και ν' ανοιγόμαστε με τέτοιο τρόπο ώστε να γεμίζουμε απ' αυτόν, ώστε να επιτρέψουμε στο Πνεύμα το ίδιο να κατευθύνει τη ρότα του καραβιού μας. Άλλα πολύ συχνά η αδυναμία μας παραμένει κι όμως προσπαθούμε να είμαστε νευρικοί και συνετοί και ένεργητικοί και η αδυναμία μας αυτή εμποδίζει τον Θεό να κάνει αυτό που θα μπορούσε να κάνει αν μοναχά δεν βοηθούσαμε με τρόπο ανάρμοστο.

Έχετε βέβαια δει πώς δίνονται σ' ένα μικρό παιδί τα πρώτα μαθήματα γραφής: αφού το βάλει να κρατήσει ένα μολύβι ή μητέρα κινεί το χεράκι του παιδιού. Και όσο το παιδί δεν γνωρίζει τι σκοπεύει να κάνει ή μητέρα, όσο το χέρι κινείται αδύναμο μέσα στο χέρι της, πόσο όμορφες είναι οι γραμμές! Εύθειες, ελεύθερες. Άλλα έρχεται ή στιγμή που το παιδί φαντάζεται πώς γνωρίζει τι σκοπεύει να κάνει ή μητέρα του και νοιώθοντας άβοήθητο, σπρώχνει, τραβάει και οι γραμμές πάνε στραβά. Αυτό κάνουμε συνεχώς: Ο Κύριος προσπαθεί να κατευθύνει το χέρι μας, να γράψουμε την σωστή ιστορία της ζωής μας στο Βιβλίο της Ζωής, αλλά φανταζόμαστε ότι γνωρίζουμε καλύτερα, ότι ξέρουμε καλύτερα τα σχέδια Του και είμαστε τόσο άβοήθητοι! Και είναι τόσο κακογραμμένο το γραπτό μας στο Βιβλίο της Ζωής. Αν μόνο μαθαίναμε ν' αφήναμε το χέρι μας να το κατευθύνει ο Θεός μέχρι να καταλάβουμε αληθινά τι σκοπεύει να κάνει ο Θεός, μέχρι να καταλάβουμε τι είναι οι γραμμές και το τελικό σχέδιο! Άλλα δεν γνωρίζουμε και η φαντασία μας, ή εύθραυστη δυναμή μας φαίνεται ότι είναι δυνατή αρκετά για να μουτζουρώνει αυτό που γράφει με το χέρι Του ο Θεός.

Αυτά τα δύο παραδείγματα δείχνουν ότι πρέπει να είμαστε ευαίσθητοι με νοῦ ανοιχτό κι έξυπνάδα, με την ευελιξία που μπορούμε, άγρυπνοι· και τότε θα μάθουμε πρώτα και μετὰ θα γίνουμε δημιουργικοί. Δύναμη και ὄρια, δύναμη και ἀπάθεια πάντα πηγαίνουν μαζί· ζωή και ανθρώπινη αδυναμία πάντα συνδέονται μεταξύ τους.

Ένας αρχαῖος συγγραφέας ἔδωσε ένα παράδειγμα πάνω σ' αυτό όταν εἶπε: κοιτᾶτε μιὰ βελανιδιά, πόσο δυνατή και ἰσχυρή εἶναι, κι ὅμως, πόση λίγη ζωή ὑπάρχει στὸν κορμό της και πόσο προστατευμένη και φυλακισμένη εἶναι αὐτή ἡ ζωή μέσα στὸν κορμό· και κοιτᾶτε τὸ ἀμπέλι: πόσο ευαίσθητα εἶναι τὰ μικρὰ κλαδιά και τὰ ἀκριανὰ κλωνάρια και εἶναι γεμάτα ἀπὸ ζωή... Αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ μάθουμε, νὰ ἀποκτήσουμε αὐτὴ τὴ μεγάλη, εὐφυη κατανόηση, νὰ ξεχωρίζουμε τὸ σχέδιο τῆς θεϊκῆς γραφῆς και τότε, ἡ σωτηρία ἔρχεται ἐπειδὴ βρίσκεται στὴν τέλεια ἀρμονία που ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ και τοῦ ἀνθρώπου,

στήν πλήρη ἄρμονία ἀνάμεσα σ' Ἐκεῖνον ποὺ εἶναι τὰ πάντα, κι ἐμᾶς, ποὺ καλούμαστε νὰ μετέχουμε στήν θεϊκὴ φύση, στήν θεϊκὴ ζωὴ.

Ὁ Θεὸς ἅς δώσει νὰ καλύψουμε τὴν ἀδυναμία μας καὶ τὴν ἀπατηλὴ μας δύναμη, νὰ ξεμάθουμε τὴν λανθασμένη δημιουργικότητα ποὺ ἔχει κάνει τὸν κόσμο ποὺ ζοῦμε τόσο τρομακτικὸ καὶ νὰ μάθουμε ἐκείνη τὴν ἐπαγρύπνηση, τὴν ἰκανότητα τῆς προσαρμογῆς καὶ τὴν ἀδυναμία μὲ τὰ ὁποῖα μπορεῖ ὁ Θεὸς νὰ ἐργαστεῖ ἐλεύθερα καὶ νὰ οἰκοδομήσει τὸ Βασίλειο Του, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν πολιτεία τοῦ ἀνθρώπου. Ἀμήν.

Ἀπόδοση στήν νεοελληνικὴ: www.agiazoni.gr

Πηγή: agiazoni.gr